Maestrul Iosif Conta nu mai este

(Grigore Constantinescu – 10 noiembrie 2006)

Este foarte dureroasă despărţirea de un artist ale cărui date de personalitate se contopesc cu istoria muzicii timpului nostru. Cu un semn brutal, oprirea generoasei inimi a Maestrului Iosif Conta a aşezat între noi tăcerea şi neantul. Este sigur greu să-i numărăm cei care l-au admirat de-a lungul întregii sale vieţi, răsplătind cu aplauze şi ovaţii marile sale realizări. Prin consemnarea reperelor nu reuşim să împlinim evocarea unor performanţe care confirmă excepţia, ca dimensiune a destinului.

Maestrul Iosif Conta, începând din primii ani ai deceniului al şaselea şi până în prezent, s-a aflat, într-un cumul de timp uimitor concentrat, trăitor în lumea muzicii, la modul propriu. Adică al acelei muzici vii, create, pe care noi, ceilalţi, am surprins-o, de-a lungul anilor, doar fragmentar, prin postura publicului sau a criticului. Însuşi artistul îmi mărturisea că nu a intenţionat în mod special să întocmească un jurnal, nici al concertelor, nici al repertoriului, nici al înregistrărilor radiofonice, de televiziune sau discografice. Ideea de performanţă a fost, pentru dirijorul Iosif Conta, ceva viu, o înfăptuire a timpului care nu are drept destinaţie memorialistica. Gestul său de a dărui rămâne simbolic moştenirea unei uriaşe opere interpretative de mare semnificaţie artistică, estetică şi umanistă.

În ultimii ani de viaţă, întâlnirile cu Maestru au prilejuit confesiuni legate de universul său sufletesc. Reluăm, la ceasul despărţirii, câteva asemenea mărturisiri care ne mângâie de pierderea suferită în muzica ţării slujite de Maestru o întreagă viaţă: „M-ai întrebat ce înseamnă existenţa mea de-a lungul timpului? Aş spune că existenţa mea a fost o condamnare fericită de sclav al muzicii. Toate datele existenţei mele, de bucurii şi tristeţe, au respirat prin muzică. Este foarte sigur că Divinitatea m-a ajutat, m-a protejat! Am realizat multe din ce mi-am propus. M-am bucurat de succes. Este greu de explicat când şi cum, în timp, au fost cu putinţă atâtea din cele făcute. ...M-am născut talentat, talentat pentru a face muzică, am muncit foarte mult, cu o eficienţă bună, şi am avut noroc! Aş fi putut prin decizie, prin alegere, poate..., să fac pictură, teatru, dans, sport sau altceva. Dar, încă din copilărie, dacă am cântat cu vocea, la vioară sau la alte instrumente, până la fenomenul dirijoral, toate mi-au venit bine, totul a decurs firesc. Asta e tot!”